

The Australian Esperantist

(Successor to La Suda Kruco and La Rondo)

Oficiala Organo de la Aŭstralia Esperanto Asocio.

Subscription to A.E.A. \$12.
(individual, family, club, federation and
pensioner)
Full-time Students \$8

REDAKCIO: "Esperanto", Box 2122T., G.P.O. Melbourne 3001, Australia.

Prezidanto: R. L. HARRY, AC, CBE, 8 Tennyson Crescent, Forrest, A.C.T., 2603

Sekretario: S-ro F. J. FALLU, 10 Sumersett Avenue, Oakleigh South, Vic., 3167

A.E.A. Libro-Servo: S-ro T. ELLIOTT, P.O. Box 230, Matraville, N.S.W., 2036.

Kasisto: S-ino I. FALLU, 10 Sumersett Avenue, Oakleigh South, Vic., 3167

Korespondaj Kursoj: S-ro J. Moore 7 Pelican Street, Emu Park, Queensland, 4702

N-ro 183/184 (263/264)

MELBOURNE

Decembro, 1980

KRISTNASKA MESAĜO DE LA PREZIDANTO

Por multaj homoj la monato decembro havas specialan signifon. Kristanoj celebras la naskigon de la Savanto Jesuo Kristo. Nordaduonsferaj paganoj notis la plilongigon de la tagoj, kaj ricevis novan esperon de printempo. Tial eĉ nekristanoj en nia socio faras el "Kristnasko" festosezonon.

Por Esperantistoj Decembro estas ankaŭ la monato kiam ni festas la naskiĝtagon de Ludoviko Lazaro Zamenhof, iniciatinto kaj komponinto de la fundamento de Esperanto. Ĉie en la mondo Esperantistoj organizas vesperojn honore al "La Majstro", dignajn vesperojn kun muziko, deklamado, prelegoj. Zamenhof-vesperoj estas okazoj por ĉiuj Esperantistoj — por regulaj membroj kaj ankaŭ por Esperantistoj kies fido bezonas plifortigon, eĉ revivigon, por spertuloj kiuj deziras esprimi sian dankemon, kaj por komencantoj, kiuj celas certigi, ke Esperanto ne estas nur temo de lecionoj sed funkcianta, vivanta komunikilo. Mi esperas, ke ĉiu Esperantisto en Aŭstralio partoprenas en almenaŭ unu tia vespero en 1980.

Por ni Decembro estas ankaŭ la monato de la Libro, kiam oni aĉetas almenaŭ unu Esperantan libron. Ni en Aŭstralio havas bonegan Libroservon

kun tre varia stokoj. Ĉiu AEA-ano ricevis la katalogon. Ĉiu numero de AE enhavas recenzojn. Do, mi esperas, ke en Decembro, 1980 (aŭ en januaro 1981, se vi prokrastis) Tom Elliott vendos almenaŭ 300 librojn.

Decembro estas ankaŭ la fino de la jaro, kiam ni pripensas niajn farojn kaj misfarojn de la pasintaj monatoj kaj skribas bonajn decidojn por la nova jaro.

Mi invitas ĉiun membron de nia Asocio fari kun mi, antaŭ la fino de 1980, la jenajn decidojn pri 1981:

Mi plibonigos mian scion kaj spertecon pri Esperanto, per studado kaj legado, per uzado en la klubo kaj per korespondado kun almenaŭ 3 eksterlandanoj.

Mi pretos instrui aŭ helpi pri la organizado de la movado en mia urbo, kaj eventuale en mia ŝtato kaj lando.

Mi subtenos la movadon per aĉetado kiel individua membro de A.E.A., U.E.A. kaj la internacia organizaĵo de mia fako. Mi abonos almenaŭ unu internacian gazeton, aldone al la organo de U.E.A., ekzemple, "Heroldo" aŭ "Monato", aŭ mi kunpagos en klubo

Mi aĉetos almenaŭ 3 librojn dum la jaro, aŭ kontribuos al la kluba biblioteko, per mono aŭ laboro.

Mi parolos kun miaj familianoj kaj amikoj pri eventoj en Esperantujo kaj la utileco de la internacia lingvo.

Mi portos la verdan stelon kaj stimulos iun societon akcepti paroladon pri Esperanto. Se ne estas iu pli kompetenta mi mem parolados.

Mi enskribos min por la Tutaŭstralia Kongreso en Adelajdo kaj preparos, kune kun miaj samklubanoj erojn por la programo — muzikon, prelegon, deklamadon, teatraĵoj, skeĉon, almenaŭ bonan ideon por la aferkunsido.

Mi kontribuos laŭ miaj financaj eblecoj, al la fonduso "Stipendio" por ebligi al niaj junuloj partopreni pli plene en la vivo de nia Asocio.

Fine mi menciū du decidojn kiujn mi faris kiel Prezidanto:

(1) Se iu Esperantisto en Aŭstralio ne farigis ano aŭ ĉesis esti ano de AEA nur pro manko de mono, kaj se la organizaĵo en la koncerna ŝtato ne povas aranĝi helpon, mi iel trovos la necesan monon. Estas neakceptebla, ke iu ne estu membro de nia Asocio nur pro malriĉeco. Mi petas la prezidantojn

Tre plaĉas al ni prezenti la jenan artikolon de S-ro William Auld nuna Prezidanto de la Akademio de Esperanto. En letero al la redaktoro, S-ro Auld skribis: "Estas aparta plezuro

de la diversaj kluboj, societoj kaj federacioj informi min antaŭ la fino de januaro se tia persono troviĝas en ilia regiono.

(2) Se iu Esperantisto en Aŭstralio ne farigis AEA-ano aŭ ĉesis esti ano pro iu alia kialo, kaj se la koncerna organizaĵo post klopodoj ne sukcesis persvadi la Esperantiston aniĝi, tiam mi estas preta skribi personan leteron. Kompreneble multe helpus min se oni sendus al mi sufiĉe da detaloj, por ke mi verku trafan leteron.

Sed nun alproksimiĝas la sezono de paco kaj bonvolo kaj mi deziras saluti ĉiun membron. En la nomo de la Estraro mi sendas al vi kaj al viaj familioj tutkorajn bondezirojn por Zamenhof-festo, por la Monato de la Libro, por Kristnasko, kaj por la Nova Jaro!

—RALPH HARRY.

Vojaĝanto en Irlando vagadis en kampara vilaĝo. Aŭskultante muzikon de orgeno, li haltis ekster preĝejo kie okazis funebra solenaĵo. Li demandis al homo staranta apude: "Kiel nomiĝas tiu bela himno?" La homo respondis: "Ŝafoj povas pace sinpaŝti." "Bele", murmuris la vizitanto, "kaj diru al mi, kiu mortis?" Respondis la alia: "La loka buĉisto."

verki por la 'AE', pro tio ke jam de jaroj ĝi estas unu el la malmultaj revuoj, kiujn mi ricevasdas seninterrompe. Estu certa, mi ĉiam legas ĝin kun atento kaj ofte plezuro."

KIEL MI FARIĜIS ESPERANTISTO

Kiel la plimulto el ni, mi fariĝis Esperantisto pro la hazardo. Tamen mi estas certa, ke iam-tiam mi estus ĉiukaze trovinta kaj lerninta la lingvon. Kiel 12-jara knabo mi obsediĝis de la enigmo: kiamaniere homo povas pensi per du lingvoj? Mi ne scias, ĉu la fakto, ke mia avino parolis angle kaj gaele (kaj sekve mi ofte aŭdis du lingvojn) influis mian scivolon. Tial mi vizitadis bibliotekon en Glasgovo, kiu specialigis pri fremdaj lingvoj, kaj prunteprenis sinsekve lernolibrojn de plej diversaj lingvoj: la pola, la flinna, la germana,

k.t.p. (—sed ne la gaela, efektive!). Cetere, en mia lernejo, iom escepte mi lernis la latinan, sed neniu modernan lingvon, ĉe ne la francan (tio venis poste). Estas hodiaŭ al mi klare, ke mia lokusta interesiĝo devenis pli el scivolo pri la ĝenerala fenomeno lingvo ol el serioza interesiĝo pri unu aparta lingvo; mi ekhavis ian nebulan komprenon pri lingvaj karakterizoj.

En tiu tempo mi estis ankaŭ fervora skolto kaj abonis la nacian skoltan gazeton. En ĝi presiĝis serio: la skoltaj

moto kaj leĝoj en diversaj lingvoj. Foje ili aperis ankaŭ en Esperanto. Al mi plaĉis la moto: Estu preta. Ĝi ŝajnis al mi tute rumana (jes, ankaŭ rumanan lernolibron mi trarigardis!). En alia skolta libro "Boy Scout Tests and How to Pass Them" mi trovis kvarpaĝan lecionon de tiu Esperanto. Mi demandis mian trupestron pri la lingvo. Li donacis al mi ekzempleron de "Step by step" kaj mi kaptiĝis. Mi tralegis la tuton, kaj iel akiris "Edinburgh"-vortaron. Sed eĉ ne venis al mi en la kapon serĉi kontakton kun aliaj esperantistoj. La lingvo restis mia privata intereso — ĝis 16-jara mi scigis mian amikon John Francis pri ĝi, kaj ankaŭ li "lernis" ĝin.

Inter ni ni kreis iun strangan dialekton de Esperanto. Memoru, ke absolute neniun kontakton ni havis kun esperantistoj. Sed ni estis amantoj de la latina lingvo, kaj Esperanton ni skribis — ŝajnas al mi, ke ni malmulte parolis ĝin — kvazaŭ ĝi posedus absolutan aĝlativon, ktp! Tiutempe mi verkis poemojn en "Esperanto"; ili kuŝas ie en mia subtegmentejo, sed mi ne volas ilin revidi...

Militservo. Dum kvar jaroj akompanis min tra tri kontinentoj mia Butler kaj mia "Edinburgh". Unu fojon mi eĉ instruis "Esperanton" al kelkaj kolegoj. Sed neniam mi kontaktiĝis kun lokaj esperantistoj. Foje iu oficirkolego fajfis por mi "la Esperon", kiun li lernis de sia fratino, sed la melodion mi kompreneble ne rekonis.

Reveninte al la hejmlando post la militfino mi skribis al la Brita Esperanto-Asocio, abonis al "Esperanto Internacia" kaj al nova revuo "Esperanto en Skotlando" kaj mendis laŭ la librolisto tri librojn: "La vojo returne", "La Tragedio de l' Homo" kaj "Infero". Cion mi diligente legis, kaj fine absorbis iom el la vera spirito de la lingvo. Mi iris en librovendejon en Glasgovo, kaj trovis tie ekspozicion de esperantaj libroj! Dum monatoj mi iris regule en tiun vendejon kaj ĉiufoje aĉetis librojn, tute hazarde, nenion sciante pri la esperanta literaturo. Strangan sortimenton mi akiris. Cion mi tuj tralegis, sendistinge.

Iun tagon la butikisto prezentis al mi alian klienton John Rattray, kiu tuj flue alparolis min en Esperanto: mia unua konversacio en "vera" Esperanto. Pro tiu renkontiĝo mi (kaj Francis)

aligis al du kluboj: la Glasgova Societo, kaj la Laborista Grupo. Belaj tagoj!

"Esperanto en Skotlando" presigis mian tradukon "Non sum qualis eram bonae sub regno Cynarae" de Ernest Dowson, kaj tio konatigis min kun Reto Rossetti, kiu komencis eduki min pri Esperanto kaj kuraĝigis mian novican verkadon.

Restis ankoraŭ unu etapo: plenakirado. Francis kaj mi renkontiĝadis unu-du fojojn ĉiusemajne por studi kaj babili. Inter ni, ni parolis nur Esperanton, eĉ admonis en Esperanto la arbitrantoj, ĉe futbalaj ludoj. Kiel universitata studento mi printis en Esperanto la prelegojn, kaj verkis en Esperanto miajn tezojn antaŭ ol traduki ilin en la anglan por prezentado al miaj mentoroj. Mi verkadis poemojn kaj poemtradukojn kaj legis pli da esperantaj libroj ol da anglaj. Mi ne povas diri, ke tio akcelis mian laikan karieron...

Sed venis finfine la tago, kiam mi solvis prosperante tiun malnovan enigmon: kiaman'ere homo povas pensi per du lingvoj.

—WILLIAM AULD.

OFICIALA KOMUNIKO DE LA AKADEMIO DE ESPERANTO

Oktoebro, 1980.

La Akademio de Esperanto notas kun forta malaprobado diversajn proponojn, inter si malsimilajn, ŝanĝi aŭ modifi la ortografion de Esperanto.

La Akademio konstatas, ke neniun ortografian ŝanĝon estas necesa aŭ dezirinda, aŭ en ligo kun modernaj presmaŝinoj aŭ komputmaŝinoj, por kiuj ĝia ortografio estas tiel same oportuna kiel la ortografioj de aliaj lingvoj, aŭ pro ia ajn alia motivo.

La ortografio de Esperanto estas integra parto de la historio kaj kulturo de tiu lingvo, kaj konformiĝas perfekte al la karaktero de la lingvo. Iu ajn ortografia ŝanĝo nur kompromitus la lingvon kaj ties tradicion.

Pro tio la Akademio de Esperanto konfirmas, ke la sola alfabeto de Esperanto estas tiu de la Fundamenta Gramatiko, al kiu aldoniĝas samloke jena rimarko "Presejoj, kiuj ne posedas la

literojn ĉ ĝ ĥ ĵ ŝ ŭ, povas anstataŭ ili uzi ĉh, ĝh, ĥh ĵh, ŝh, u".

—Prezidanto: W. Auld
Sekretario: D-ro A. Goodheir

VIRINOJ EN NIA SOCIO

Jacqueline Walker (Perth)

Dum ĉi tiuj lastaj okdek jaroj la rolo de virinoj en nia okcidenta socio multe ŝanĝiĝis. Je la komenco de la dudeka jarcento la viroj ne permesis al virinoj voĉdoni. Nun, je la komenco de la naŭa jardeko de ĉi tiu jarcento kaj la dua duono de la "jardeko por virinoj" de Unuigintaj Nacioj, registaroj aprobas kaj aprobas leĝojn, kiuj celas malebligi seksan diskriminacion. Sed, oni ankoraŭ ne ofte vidas viron kiu prizorgas infanojn aŭ virinon kiu praktikas inĝenierarton aŭ medicinon, ĉar, nia socio instruas nin, kiam ni estas en infaneco, ke viroj kaj virinoj faras malsaman laboron, ekzemple, patro laboras en la urbo dum patrino prizorgas en familio. Tiuj malsamaj okupoj "la seks-roloj" estas necesaj sed ili ankau povas limigi la disvoligon de la potencialo de la individuo.

En fruaj malgrandaj socioj, difinitaj seks-roloj necesis por la sukcesa evoluo de la familio kaj de la tuta socio. Ekzemple, la Primitiva Socio en Aŭstralio. La pli forta viro serĉas kaj mortigas bestojn por manĝaĵo. La virino eble naskas infanon kaj ĝin prizorgas, ŝi helpas serĉi akvon, radikojn kaj manĝeblajn plantojn. Infano lernas lertecon laŭ sekso. Ne necesas ke iu infano lernu la lertecon de la alia sekso — oni malŝparus tempon.

En la plejmulto el la socioj oni supozis ke virinoj estis malsuperaj ĉar ili estas pli malfortaj fizike ol viroj — oni supozis ke ili estis ankau pli malfortaj mense kaj morale, ke ili ne povus esti respondecaj aŭ bonaj gvidantoj. En multaj socioj kiaj tiu de Antikva Grekujo kaj la barbaraj triboj de la "Mallumaj Epokoj" virinoj estis sklavinoj. Dum la Mezepoko kaj la jarcentoj ĝis la dudeka jarcento virinoj ne plu estis sklavinoj sed oni ne donis al ili la privilegiojn kiujn viroj ricevis. Ekzemple, virinoj ricevis tre malmultan edukon. la plejparto el tiu estis hejmtasko: multaj verkistinoj de la deka kaj deknaŭa jarcentoj uzis pseŭdonimojn

ĉar oni ne aĉetus la librojn, se oni sciis ke virino verkis ilin.

Sed la plej granda ekzemplo de tiu ĉi subpremo estis en la Ordinara Leĝo de Anglujo kiel prezentita en "Raportoj pri la Leĝoj de Anglujo" (Commentaries on the Laws of England). Laŭ la leĝo, virino perdis la personecon post edziniĝo; virino ne povis gardi siajn infanojn aŭ proprietatojn; en Anglujo virino ne povis eniri universitaton aŭ praktiki leĝon aŭ medicinon; kaj en ĉi tiu tiel-nomataj demokratiaj nacioj virinoj ne povis voĉdoni, ili devis obei la leĝojn kiujn registaro de viroj kreis — registaron de viroj ili ne povis elekti.

Virinoj nur komprenis ke la viroj subpremas ilin kiam virinoj laboris por la Abolicia Movado. Ili laboris por liberigi duaklasajn civitanojn, kiuj tute ne havis rajtojn, kaj renkontis diskriminacion mem, tiam ili komprenis ke ankau ili estas duaklasaj civitanoj. Tiam virinoj komencis propagandi por la rajtoj, kiujn ili ne ricevis. La plej bonkonata movado estis tiu de la Aktivulinoj pri Virina Voĉdonrajto. Post jardekoj da protestoj, virinoj en la plejparto el la Eŭropaj Nacioj povis voĉdoni. La virinoj tiam ne haltis. Ili daŭrigis batali ĝis nun. La plej intensa periodo de aktiveco estis dum la fino de la 1960-a jardeko, kaj la komenco de la lasta jardeko. Dum tiu periodo virinoj gajnis multajn rajtojn. Ekzemple, oni traktas egale virojn kaj virinojn laŭ la eksedzigaĵoj de tiu lando; virinoj povas esti membroj de la parlamento; ĉia okupo estas disponebla por ili. Sed la milito ankoraŭ ne finiĝas. Ĉia okupo vere ne estas disponebla kaj multaj rajtoj sin prezentas por la estonteco.

La problemoj estas en la sinteno de nia socio. La vojoj estas malfermaj sed io ankoraŭ malebligas ke multaj virinoj sekvu ilin. Estas multe da ekzemploj de tio en Aŭstralio. En niaj universitatoj estas pli da viroj ol virinoj, speciale en la fakultatoj de inĝenierarto, scienco, medicino kaj dentistarto.

En la "Laboro Havebla"-kolumnoj de la ĵurnalo, estas duoble pli da anoncoj en la "Viroj kaj Knaboj"-sekcio ol en la "Virinoj kaj Knabinoj"-sekcio ankau la "Generalo: Viroj kaj Virinoj"-sekcio estas tre mallonga. Pli multe da diversaj okupoj estas anoncigitaj en la "Viroj kaj Knaboj"-kolumno. Virinoj

kaj knabinoj povas esti nur tajpistinoj, komizinoj kaj tavernaj servistinoj! Oni anoncas multajn okupojn en la "Viroj kaj Knaboj"-sekcio kiujn ambaŭ seksoj facile povus fari.

La viroj superregas ankaŭ politike. Estas multe pli da viroj ol virinoj en la Senato kaj la Ŝtataj Parlamentoj. Neniu virino estas membro de la "House of Representatives". Eble neniu virino baldaŭ iĝos ĉefministro, aŭ ĉefministro de ŝtato aŭ ĉe estro de politika grupo. En lando kie estas proksimume egala nombro de viroj kaj virinoj, devus esti simila proporcio en instituto kiu, oni supozas, reprezentas la popolon!

Estas la virinoj kiuj estas la viktimoj por la senlaboreca krizo. Oni proponis ke ili devus forlasi la taskojn por krei dungon por la senlabora junularo. Oni ankaŭ eksigas multajn virinojn, kiuj faras neordinaran laboron—por virino.

Kial oni agas tiamaniere? Oni edukas nin kredi ke "la ĝusta ejo por virino estas la hejmo". Tio ĉi estas vera ĉar la tasko de virinoj estas naski infanojn kaj prizorgi ilin. Sed tiu ne estas la sola tasko de virinoj. Estas ankaŭ grave por virino, ke ŝi faru rekompencan laboron kiun ŝi ĝuas. Por multaj virinoj la mastrumado ne povas esti sufiĉe rekompenco kaj stimula.

Oni devas komenci pensi pri viroj kaj virinoj kiel egalaj homoj kun egala potencialo. Oni devas juĝi ilin nur pro ilia kapablo ne pro ilia sekso. Virinoj ne estas aparta sekso malsupera kaj oni devas doni al ili la samajn oportunojn, kiajn oni donas al viroj.

Mi esperas ke en Esperantujo oni evitos sekcan diskriminacion, kaj ke la limigita nombro da virinoj en la komitato de U.E.A. kaj du en la Akademio ne dependas de antaŭjuĝo kontraŭ la rajtoj de virinoj.

(Prelego de 16-jarulino ĉe la 22-a Aŭstralia E-Kongreso en Sidnejo)

DANKON!

Mi deziras danki al ĉiuj samideanoj kiuj helpis min aranĝi elstare kontentigan ferion por miaj bonaj amikoj, Gesinjoroj Ru kaj Katrien Bossong el Nederlando. Ru registris 165 speciojn

de birdoj, la plimulton el kiuj li neniam antaŭe vidis. Tiuj estas pli ol unu kvinono el ĉiuj bird-specioj en Aŭstralio. Tio estas dank' al la gastamo de samideanoj en Newcastle Mylestom, Brizbano, Sunbrila Marbordo, Toowoomba, Orange, Healesville, Melburno, kaj Kanbero.

La vizito klare montris, ke Esperantistoj estas vere "Unu granda rondo familia".

Mi ne deziras mencii nomojn, sed al ĉiuj samideanoj, kiuj helpis fari elstaran sukceson el la vizito, **MULTAJN DANKOJN!** —Wre. Chandler.

PROVIZORE BLINDA

Mi ĉiam intencis fariĝi kuracisto sed post unu jaro ĉe la Miĉigana Universitato, mi devis forlasi la kurson por perlabori iom da mono. Mi intencis foresti dum nur unu jaro, sed tiu jaro baldaŭ fariĝis tri, kaj kiam ĝi fariĝis kvin, mi troviĝis en Alasko, kie mi laboris en crminejo.

Unu vesperon dum severa ŝtormo batita ŝalupo alkajigiĝis ĉe mia ĝeto, kaj du ĉifonaj nerazitaj homoj frapis sur mia kabana pordo, kaj petis ŝirmon por la nokto. Mi malmulte ŝatis ilian aspekton, sed kion fari! Poste mi trovis, ke ili estas multe pli bonaj ol ili aspektis, kaj baldaŭ ni partoprenis viglan konversadon. Kiam unu elprenis sian horloĝon, mi ekvidis Havardan insignon, kaj demandis al mi, kie tiu vagabondo ĝin trovis.

Responde al mia takta demando, li klarigis, ke Harvarda Universitato ĝin donis al li, kaj aldonis: "Incidente ili donis al mi ankaŭ kelkajn diplomojn sed mia kunulo el Jala Universitato posedas nur unu; li estas profesoro de la greka lingvo".

Tiam mi konstatis, ke mi mem ankoraŭ portas miajn laborajn vestojn. kaj ankoraŭ restas nerazita. La tento estis tiel granda, ke mi komencis deklami versojn el la Odiseo. La efiko estis magia, kaj ni baldaŭ fariĝis bonaj amikoj. Mi baldaŭ eltrovis, ke ili partoprenas libertempan vojaĝon.

La sekvintan tagon la vetero estis ankoraŭ malmilda, do mi invitis ilin

resti, ĝis la vetero plibonigos. Post la vespermanĝo okazis frapo sur la pordo, viro envenis kaj kolapsis sur la planko. Dum la serĉo por oro kelkaj eksplodaĵoj eksplodis en lia vizaĝo. Preskaŭ blinda li devis marŝi dek du kilometrojn antaŭ ol atingi mian kabanon. Li urĝe bezonis kuraciston, sed la plej proksima estis kvardek kilometrojn for trans furioza maro ankoraŭ netranspasebla. Mi klarigis al li ke mi ne estas kuracisto, nur medicina studento, sed mi farus mian eblon, se li konsentus. Li konsentis.

Feliĉe mi posedis iom da kokaino en mia amatora medicina ekipaĵo. Zorge mi mezuris la ĝustan dozon, kaj gutigis ĝin en lian okulon per fontpluma gutigilo. Dum tio gajnis efikon, mi boligis iom da akvo por steriligi la pinton de mia poŝtrancilo, kaj helpe de lupeo mi eligis la pecojn de kupro kiuj sufiĉe profundigis en la surfaco de la okulo, dum miaj kunuloj prizorgis la fajron kaj kaldronon, por ke mi havu sufiĉe da bolanta akvo en okazo de bezono. Fine mi kovris liajn okulojn per boraksa kompreso.

Dum la sekvintaj tri tagoj ni tri sianvice renovigis la kompreson, kaj, kiam mi forprenis la bandaĝojn, mi trovis, ke la naturo jam helpis min, kiel ĝi nun faris jam milfoje por mi kiel kuracisto. Mi estis ege dankema, ke ekzistas nenia infekto, kaj restas neniaj pecoj da kupro en la okuloj. La sukceso de mia kirurgio konstatigis min, ke mi jam malŝparis tro multe da tempo, antaŭ ol reveni al la universitato.

Kiam la ŝtormo finiĝis kaj ĵurnalo alvenis, mia paciento ektrovis, ke li povas ankoraŭ bone legi, kaj komencis danki min pro tio, ke mi redonis al li la vidon.

La alia universitata studento el Yale severe min riproĉis durante, ke ili alte taksas la ŝirmon kaj manĝon, kiujn mi donis al ili, sed ili opinias, ke jam estas tempo, ke mi revenu al la universitato por fini mian studadon por gajni mian diplomon kuracistan.

Unu jaron poste mi denove estis ĉe la Miĉigana Universitato, kie, post pluaj kvar jaroj mi sukcese finis mian studojn kaj gajnis tiun diplomon.

Hodiaŭ pendas super mia kamentabreto kupra kandelingo manfarita de

mia iama paciento en Alasko, sed mi ŝuldas al tiu homo multe pli ol li ŝuldas al mi. Mi eligis kupron el liaj okuloj, sed li malfermis la miajn.

El ia angla tradukis Ken G. Linton.

HISTORIO DE ESPERANTO, de D-ro K. Beckmann, eld. Aŭstria Esperanto-Instituto.

Ĉiuj seriozaj esperantistoj devas studi la historion de la movado; tiamaniere ni scipovas, ke la pioniroj devis fronti neimageblajn malfacilaĵojn. Tamen ili sukcesis heredigi al ni la nunan movadon vivipova.

Antaŭ ol mi tralegis ĉi tiun broŝuron, mi ne konsciis pri la fakto "kvankam la provo realigi la internacilingvan ideon havis jam konsiderinde longan, spertoran historion. Esperanto kreigis tute sen ia scio pri ĝi." Kredeble tio ne malhelpis. Oni aŭdas pri sciencisto, kiu zorge analizis la anatomion kaj fiziologion de la burdo, kaj pruvis decidige, ke la burdo ne povas flugi. La burdo neniam tralegis la tezon de la sciencisto, kaj ĝis nun ĝi daŭre flugas, senzorge.

Al Esperanto "komenca sukceso mirindas des pli ke la lingvo internacia frontis unue la konkurencon de Volapük." Kiel kutime inter niaj verkistoj, la kompilinto de ĉi tiu historio kritikis Volapük-on kvazaŭ "fortimige strangan, gaspekta". Ĉu prave? Oni ne timas en Britio vorton kiel "Knightsbridge", en Pollando "Przemyśl" aŭ en Aŭstrio "Bischofshofen", kaj la pioniroj de internaciaj lingvoj devenis el tiaj landoj. Certe, tiaj aroj da konsonantoj terurigas lingvo-naŭvan Japanon aŭ eĉ Italon. Oni devas serĉi aliajn kialojn por ekspliki la disfalon de la Volapuka movado.

Estas bone, ne kaŝi la konkurantojn aŭ eĉ la krizojn. Necesas disputoj kaj argumentoj en vivpova movado; ĉiu vigla partio aŭ religio povas enteni multajn diversajn opiniojn, paco troviĝas finfine en la morto. Sufiĉe da informo pri tiuj aferoj, de la Ido-skismo ĝis la NEM-krizo, oni trovas en ĉi tiu libreto.

Ne eblas kritiki la lingvan nivelon aŭ la stilon, tute mankas preseraroj, kaj

laŭaspekte la broŝuro estas alloga, kvankam malmultekosta; ĝi estas nepre aĉetinda por ĉiuj. —ROBI

(9 aŭstriaĵn ŝilingojn aŭ proks. 80 cendojn).

LA SOVAĜA ORSERĈISTO

"Back to the Goldfields!" (Reen al la orkampoj!) nomigis la fanfarone aranĝita popolfesto, por kies partopreno la orurbo "Kalgoorlie" en Okcidenta Aŭstralio invitis la orserĉistojn de la "tuta mondo".

Mi atingis, kelkajn tagojn antaŭ la festo tiun urbon kaj oni petatakis min por resti kaj partopreni, "Milionoj da orserĉistoj el ĉiuj mondpartoj venos" prognozis la urbestro, "Unika iluminado, vetkurado, festproceso, amuzbazon kaj arta pireteknikaĵo", diris la poliestro. "Ho, Sinjoro, vi nenie kaj neniam povus revidi tiaspecan popolfeston kia la unua "Back to the Goldfields!" fanfaronis la poŝtestro kaj ĉiu Kalgurliano, kiu ŝatas sian hejmurbon, provis interesigi min por la unika festo. Ĉu mi ne estis devigata atendi la 4 aŭ 5 tagojn? —Jes, mi atendis—sed ne kiel simpla mondvojaĝanto—kiel festgasto de la mondkonata orurbo "Kalgoorlie".

La grandaj tagoj venis kaj pasis, sed la atenditaj gastamasoj tute ne estis videblaj kaj en la festurbo nenio ŝanĝiĝis. Nur kelkaj oficialaj domoj estis iomete dekoritaj kaj komencis vespere ilumi: tamen jam post du horoj oni finis ankaŭ tion, kaŭze de la mokado de la publiko. La amuzbazaro donis nur al la infanoj ian oportunon por plezuri. La anoncitaj pireteknikaĵoj kaj vetkurado ne okazis kaj en la "solena festproceso" marŝis anstataŭ milionoj da orserĉistoj el ĉiuj mondpartoj nur la sola eksterlanda festgasto, la simpla mondvojaĝanto, kies vojo hazarde kondukis lin tra la orurbo. 30 aŭ 40 aŭstrialiaj Feliĉasistoj, alvokitaj de la senpaga trinkaĵo aŭ de iu ajn parenco, kompletigis la urbanan procesieton. Orfaj kaj malgajaj balanciĝis la larĝaj pendantaj afiŝoj en la ĉefstrato verŝajne ili hontis montri "Bonvenon" kaj "Back to the Goldfields!".

Ne necesas diri, ke mi uzis la maloftan okazon por des pli bone propa-

gandi Esperanton, ĉar tio ja estis la celo de mia mondmigrado. La 3 gazetoj de "Kalgoorlie" kaj de la najbara "Boulder City" raportis en longaj artikoloj pri mi kaj mia memelektita tasko, kio estis varbi por Esperanto kaj mi estis baldaŭ la "leono de la tago", ĉiam kaj ĉie ĉirkaŭita de scivolemuloj.

Ĉe la vespero de la unua festotago invitis min kelkaj amikoj al rinkejo, sed kaŭze de la festo oni plilongigis la trinkpermeson ĝis la 10-a horo vespera anstataŭ ĝis la sesa. "Ĉu vi estas Sinjoro Esperanto?", proksimiĝis al mi robusta orserĉisto aŭ kamparulo, kies aspekto estis tiel sovaĝa, ke oni ne sopiris ekkoniĝi kun li. "Esperanto", li daŭrigis, kvankam mi nur lakone jesis lian demandon, "Esperanto—mi supozas ke mi jam aŭdis tian mal-vorton". "Vi aspektas kiel lertulo, Sinjoro", mi tuj respondis. "Certe vi eklernis multajn lingvojn, eble ankaŭ la mondhelpingvon Esperanto." "Ne, tute ne", interrompis min la sovaĝulo kun ne priskribebbla malbeno. "Ho nun mi ankaŭ scias,, kie mi aŭdis tiun ĉi vorton, estis en "Red Hill" Camp apud "Northam". Certe vi estis la homaĉo, kiu tranoktis en la tendaro de s-ro Newcastle, ĉu ne?" —"Sinjoro Newcastle?—Ho jes mi bone memoras. Estis gaja societo en la orserĉista kampo kaj tute konforma vivo". "Fermu la buŝon", interrompis min la ĉagrenulo denove. "Vi do estis la frenezulo, kiu instruis la papagon ofendi honestajn homojn!" —"Ho, jes Sinjoro", mi laŭtridis nun, "mi estis la frenezulo kaj instruis la ĉarman "Jack" paroli simplan frazon, tamen ne por ofendi honestajn homojn kiel vi sendube estas." "Silentu!", kriis al alia, "kaj sciu, ke mi ĵuris je Dio kaj Diablo disrompi viajn tutajn ostojn, se mi kaptos vin!" —"Tre interesa", mi respondis ridante, "sed mi kredas tio estas danĝera entreprenado. Ĉu vi estas asekurita?" —"Mi" ridaciis la sovaĝulo, "ĉu mi estas malsana?" —"Ĝis nun eble ne, tamen, povas okazi, ke viaj ostoj disrompiĝos pli frue ol la miaj!" —"Malbenita kreitaĵo!, kriegis la entreprenemulo kaj provis ataki min, sed mi kaptis fulmrapide lian dekstran manon, turnis ĝin malantaŭen kaj devigis lin forĵeti sian batringon.

"Kio okazis", intermiksitis sin kelkaj aliaj ĉeestantoj inter kiuj troviĝis e-

la poliestro. "Malgranda ŝerco", mi respondis, liberigante mian kaptulon, kiu nun ne plu estis danĝera kaj mi rakontis. "Antaŭ 3 semajnoj mi forlasis "Northam" marŝinte inter la fervojlinio kaj la granda akvotubo "Kalgoorlie". Jam je la dua vespero mi atingis "Red Hill Camp" (la ruĝa montet-kampo), kie S-ro Newcastle kun kamaradaro serĉis oron. Memkompreneble ke viaj afablaj samlandanoj invitis min por tranokti kaj donis al mi bonan kampilon kaj ĉian komfortaĵon. Mi rekomencis la gastigantojn rakontinte pri miaj diversaj aventuroj en diversaj mondpartoj. Malfrue mi ekdormis kaj intencis ripozi longe.

Tamen, la vigla kuiristo, restinte en la sama tendo, vekigis kiel kutime tre frue en la mateno. Serĉante li alportis por mi la favorulon de la kompanio t.e. parolanta papago "Jack". "Have a drink, or stay an ass" (Prenu trinkaĵon aŭ restu azeno!), diris "Jack" ĉe ĉia ebla kaj malebla okazo. Kvankam mi estis ankoraŭ tre laca, mi sidigis en la lito kaj ludis, ŝercis kaj parolis kun la ĉarma birdo. "Esperanto!" mi instruis ĝin. "Esessantooo!", li ripetis. "Esperanto, Esperanto, lernu Esperanton!" mi daŭrigis dum 2 aŭ 3 horoj, kun la sukceso ke "Jack" fine parolis "Lernu Esperanton or stay an ass!" (lernu Esperanton aŭ restu azeno!).

"Nu, estimataj sinjoroj, mi demandas vin, ĉu tiu estas ofendo por honestaj homoj, kiel ekzemple tiu sinjoro?" Sed kie estis nia atakemulo? Li forŝtelis sin silente el la gaja societo, kiu min kompreneble senkulpigis kaj volonte aŝskultis miajn plurajn klarigojn pri nia kara lingvo.

Tio okazis komence de aŭgusto 1927 dum la unua renkontiĝo de la orserĉistoj en "Kalgoorlie", Okcidenta Aŭstralio.

—Edmund Zscheile.

(S-ro Edmund Zscheile estis germana esperantisto, kiu dum la depresio travagis la mondon ĉefe piede, kaj survoje multe propagandis Esperanton.—Red.)

NI GRANDIGU NIAN TREZORON Walter Francini (San-Paŭlo Brazilo)

La Esperanto-Asocio de San-Paŭlo, grandega industria urbo en Brazilo, organizis antaŭ nelonge sian Unuan Internacian Konkurson pri Troboj (Kvarversoj). La organizintoj ricevis 802

trobojn en la nacia lingvo (portugala) pri la temo "amikeco" kaj 52 en Esperanto pri la temo "frateco". Tiuj en la portugala venis el Brazilo kaj Portugalujo; tiuj en Esperanto venis el Kanado, Pollando, Ĉilio, Portugalujo kaj Brazilo.

Oni povas difini "trobon" jene: poemeto konsistanta el kvar versoj ok-silabaj en kiuj la unua rimigas kun la tria, kaj la dua kun la kvara; krome, la versoj prezentas ĉefakcentojn sur la tria kaj sepa silaboj aŭ sur la kvara kaj sepa. Ekzemple: ĉefakcentoj sur la tria kaj sepa, pri la temo "Esperanto":

Por la venk' de Esperanto
iru ni al la labor'.
Sur la lipoj — varma kanto,
firma kredo — en la kor'.

Ĉefakcento sur la kvara kaj sepa silaboj, pri la temo "Sankta Nikolao":

Ho! Sankta Niĉjo, tardigas
la poŝta servo al vi . . .
Multaj leteroj perdisas . . .
Multaj povruloj sen i' . . .

La vorto "trobo" ne estas oficiala, tamen konvena neologismo por nomi tiun specialan kvarversion, kiu per si mem konsistigas poemeton. En Brazilo kelkaj esperantaj poetoj preferas la formon "trivo". Pri tio decidis la tempo. Kiel ajn, ĉu sub la nomo "trobo", "truvo" aŭ "kvarverso" tiu poemeto estas malofte en la Esperanto-literaturo. Per sia konkurso, kiu esprime okazos ĉiujare, San-Paŭla Esperanto-Asocio celas interalie disvastigi tiun mallongan poezian formon, tre popularan en la brazila kaj portugala literaturoj, kaj indan je atento pro simpleco, koncizeco, klareco, populareco kaj esprimpovo. Ke tiu formo estas tre populara en Brazilo pravas la fakto ke en 1979 okazis en tiu lando pli ol 30 naciaj konkursoj nur pri troboj.

La organizintoj baldaŭ diskonigos la rezultatojn de la Unua Internacia Konkurso pri Troboj kaj esperas, ke ankaŭ la literaturamantoj en Aŭstralio interesiĝos pri tiu poezia formo kaj partoprenos la venontajn konkursojn de San-Paŭla Esperanto-Asocio. Tuterne tio pliriĝigos nian originalan literaturon kaj estos plia pruvo pri la ekzisto kaj vivantezo de la Esperanto-kulturo.

(La aŭtoro estas UEA-Delegito kaj Fakdelegito pri edukado por San-Paŭlo kaj tre eminenta preleganto ĉe sud-amerikaj Esperanto-kongresoj.—Red.)

The Australian Esperantist

N-ro 184 (264)

Decembro, 1980

Ĉi ĉuj ekstraj 8 paĝoj venas al vi pro la malavaraĵ donacoj de 102 esperantistoj kaj Esperanto-organizoj, kiuj kontribuis al la "Subten-Fonduso" de nia gazeto.

CORRESPONDENCE COURSES:

During the past 3 years (well, almost; up to Oct. 1980) we have sold 189 courses (just over one a week). The best seller, BONAN TAGON, 103—means 103 new people introduced to Esperanto! Then come: JEN NIA MONDO 30 "Esperanto Teacher" 27 Step by Step 20, and Dek Kvin Paŝoj 9.

NSW heads the STATES with 76 courses bought; next come: QLD 37, VIC 32, and WA with 28 close behind. SA 9 ACT 2, TAS 3, and Singapore 2 courses, makes it more than Australia-wide.

Thanks go to our patient tutors who have enabled and encouraged new students to learn further (at least 2 have already gone right through to Course 5), to the Clubs and Federations who have helped with publicity, and the Editors who always find space for us; and not least to our good customers, the learners of Esperanto, who have made it all possible.

And, speaking to customers, many experienced Esperantists wanting a "brush up" have found our "Esperanto Teacher" course the ideal "refresher" before starting on the more advanced "Progressive" with "Step by Step". Now due for a reprint, the price of the "Esperanto Teacher" course (and others) must rise soon, but while stocks last, is still at the old price, \$10 (for 20 lessons!) a real bargain. Excellent value and a chance to save money, so get your order in, "tj"! — JOHN MOORE.

UZADO AŬ POLURADO? de "REVANTO"

Antaŭ tiel longe, ke ŝajnas esti okazinte en antaŭa vivo, mi aĉetis mian unuan aŭton. Tiu estis uzita "Austin 7". Samtempe, amiko mia, Morrie, aĉetis

sian unuan aŭton. Morrie estas filo de tre riĉa komercisto. Li pruntehavis de sia patro la prezon de nova "Rolls Royce". Semajnfine, Morrie kaj mi ofte iris tendumi en la kamparo. Pli ofte ni ĉeestis la preĝejon. Ni kutime iris al la kamparo en mia "Toby", la hundido, sed veturigis niajn amatinojn al la preĝejo en "Dulcie", la dolĉa veturilo.

Ciusabate, krom kiam ni foriris tendumi, ni gvidis "Dulcie"-on sur la straton antaŭ la domo de Morrie kaj tie sinmontre lavis kaj poluris ĝin prepare por viziti la preĝejon la venontan tagon. Tiel okazis ke en la unua jaro, ni veturis iom pli ol sesmil mejlojn per "Toby", sed malpli ol tricent per "Dulcie".

Morrie estis Aŭto-poluranto; mi estis aŭto-uzanto.

Hodiaŭ mi estas Esperanto-uzanto; ekzistas ankaŭ Esperanto-polurantoj. Ekzemple, Trevor Steele (A.E. p.p 306) demandas, "Ĉu iu leganto sukcesos (truduki "paddy calf")?" Utile, jes, mi certe sukcesos fari tion; polurite, kredeble ne. Mi uzas Esperanton por transdoni miajn konceptojn al aliaj mensoj. Tiucele iu ajn uzas iun ajn lingvon. Mia koncepto pri "paddy calf" estas bovido nutrata per likvido en sitelo aŭ trogo. Mi simple uzas "sitelnutrata bovido"-n aŭ eĉ pli simple "sitel-bovido"-n. Estas neverŝajne ke iu miskomprenus, aŭ ne komprenus la koncepton. Kompreneble, la lingvo-polurantoj protestus, ke sitelo ne estas nutraĵo. Oni devas uzi "persitelonutrata". Sed tiu vorto aspektas iom timige. Ĉi komprenas "Sitel-bovido"-n. Ne pliklarigus la koncepton uzi tiun konsternigan vortaron.

Same, mi ofte devas menci "On-site caravan". Mi uzas "sidanta Ruldomo"-n. Denove, protestas la lingvo-polurantoj. "Ruldomo ne povas sidi; mankas al ĝi sidilo". Mi konsentas. Tamen, "sidi" signifas resti en unu loko. Tre mal-

multaj personoj ne komprenus, aŭ miskomprenus "sidanta ruldomo"-n.

Mi estas literatur-amanto. Mi ja kredas ke "polurita Esperanto" estas bona lingvo. Tamen, la celo de Esperanto sumkiel de ĉiuj aliaj lingvoj, estas transpreni konceptojn de unu menso al aliaj. Neniu rajtas postuli ke ni uzu "poluritan Esperanton".

Antaŭ iom pli ol kvindek jaroj, aperis en "La Suda Kruc" polemiko per kiu du eminentuloj disputis la relativajn meritojn de "insularo" kaj "arhipelago" kaj de "veturplano" kaj "itiner". Estis aliaj sed ĉi tiu mi nun forgesas. La lingvo-poluranto insistis ke oni uzu "arhipelago"-n kaj "itiner"-n la lingvo-transporto aprobis "insularo"-n kaj "veturplano"-n.

Persona, mi ne malaprobas poluritan Esperanton sed mi certe ne insistus ke oni uzu tion. La celo de Esperanto estas transdoni konceptojn al aliaj kies sola lingvo komuna kun ni estas Esperanto. Pro tio, mi uzas en ĝenerala konvencio, la plej simplajn esprimojn, kiel "sidanta ruldomo" kaj "sidanta ruldomo"-n. Kiam mi veritas artikolon por ekzemplo, "Telepo" aŭ "Monda Karuselo", mi uzas "poluritan Esperanton".

Ni ne forgesu ke la celo de Esperanto estas transdoni konceptojn; ke memoro estas nur poluraĵo.

ESPERANTO EN LA SVISA RADIO INTERNACIA

La uzo de la internacia lingvo en la Svisa Radio Internacia havas jam longan tradicion. Ĝi komenciĝis en la jaro 1946, kiam d-ro Edmond Privat, kiu en Genevo mem estis estinta radiopioniro povis konvinki la unuan direktoron de la kurtonda radio, Paul Borsinger, ke Esperanto estas utila instrumento en radiostacio, kiu volas turni sin al la ekstera mondo.

Edmond Privat ricevis do anguleton de 5 minutoj, dum kiuj li prelegis ĉe sen manuskripto — tion li kapablis fari estante tiel elstara oratoro. La decida jaro tamen nur estis 1947, ĉar tiam okazis en Bern la 32-a Universala Kongreso de Esperanto kaj la juna ĵurnalisto d-ro Arthur Baur ricevis la taskon fari dum la kongreso 10-minutan elsendon. Kvankam mankis la tempo por ufi ĉe frue disvastigi la informon pri la okazigo de tiuj elsendoj, la reago de la esperantista publiko estis sufiĉe impona por persvadi la direkcion de la kurtonda radio pri la valoro de la internacia lingvo. Ekde la 6-a de oktobro 1947 d-ro Arthur Baur estis komisiita

fari apud Edmond Privat duan elsendon de 5 minutoj.

Post kelkaj jaroj oni elsendis ĉiun kronikon dufoje en la semajno, sed la aŭskultantoj daŭre plendis, ke la programoj estas tro mallongaj. Efektive tio ankaŭ por la parolisto estis tre malgrabila, ĉar ili troviĝis en la dilemo, ĉu prezenti kronikon kun malmulte da enhavo parolante malrapide, ĉu prezenti kiel eble plej multe parolante rapide kaj per tio riskante, ke la aŭskultantoj ne bone komprenas.

En 1962 Esperanto ricevis pli da tempo, kaj ŝajnas, ke la plej multaj aŭskultantoj trovas la daŭron de 10 minutoj akceptebla, des pli ke la elsendoj nun estas dufoje ripetataj tiel ke oni povas elekti la plej konvenan tempon por si aŭ reaŭskulti, se oni ne bone komprenis pro perturboj aŭ ĝenoj, kiuj bedaŭrinde estas oftaj en la skalo de la kurtaj ondoj.

En la historio de la Esperanto-elsendoj en la Svisa Radio la Universalaj Kongresoj markas gravajn datojn. Tio do validas ne nur por 1947, sed ankaŭ por 1979. Dum la kongreso de Lucerno d-ro Arthur Baur denove ricevis la taskon ĉiutage raportoj dum 10 minutoj. Estis disponigita por tiu celo la studio de la regiona radio de centra Svislando, kiu troviĝas en la domo de la trafikmuzeo. Ĉi-foje estis eble sufiĉe frue informi la publikon, kaj kiel certigas tion la multaj leteroj de aŭskultantoj, la ĉiutagaj raportoj kaj intervjuoj estis tre ŝatataj de la esperantistoj, kiuj ne povis mem partopreni la kongreson. La elsendoj okazis okfoje, ĉiutage je la 19-a kaj 23-a horoj.

En persona rilato la jaro 1963 signifis grandan ŝanĝon, ĉar tiam profesoro Edmond Privat devis, estante 73-jara, ĉesigi sian kunlaboradon pro malsano. Transprenis lian taskon d-ro Charles Ecabert, gimnazia profesoro de Neuchatel, sed la morto forrabis lin post kelkaj monatoj en la aĝo de 49 jaroj. Feliĉe oni trovis kapablan anstataŭanton en la persono de Claude Gacon — ankaŭ li ano de la kantono de Neuchatel — kiu ĉis hodiaŭ plenumas la heredaĵon de Edmond Privat.

La esperantistaro devas ĉiam konscii, ke la esperantlingvaj programoj en radio ne estas io memkomprenebla. Ilia ekzisto kaj daŭrigo plene dependas de la reago de la aŭskultantoj. Tial estas ege grave, ke oni ne nur aŭskultas sed ankaŭ sciigas tion al la koncerna radiostacio. Ĉiu reago estas valora — ĉu laŭda

ĉu mallauda—sed tre danĝera estas la silento. Ni ne povas ripetigi en ĉiu elsendo ke oni bonvolu skribi al ni, tial ni presigas tion nun kaj substrekas nian adreson. **Evisa Radio Internacia, Esperanto-fako, CH-3000 Bern 15.**

Seminario pri rektmetoda instruado de Esperanto

17-22 aŭg., 1981 en Kastelo Gresillon, Francio

Celo: Enkonduki kursgvidantojn en la arton gvidi Esperanto-kursojn, kiujn karakterizas amuzo, ĝuo kaj sukceso, same por la instruanto kiel por la lernantoj.

Programo: Dum la 1-a tago okazos prezento de, kaj diskuto pri, la aparta apliko de rekt-metoda lingvo-instruado en la Baza Kurso en Esperanto, far Audrey C. E. Childs-Mee. Sekvos prezento de la kursmaterialo kun aparta atento al la metodo prepari sin por instrui per ĝi. Dum 4 tagoj la materialo estos detale studata kaj aktive uzata. Antaŭ la fino de seminario, ĉiu kandidato por atesto preparas kaj prezentos provelcionon.

Praktikaj detaloj: La seminario estos malfermata al tiuj, kiuj celas gvidi rektmetodajn kursojn en Esperanto, ĉu profesie ĉu ne-profesie, kaj kiuj jam altgrade kompetencas en la lingvo. La seminario daŭros proks. 30 horojn, po 5 horoj tage, en la kadro de la "Tria Periodo" de la kulturaj aranĝoj de Gresillon.

Sinanoncojn faru rekte al:

Esperantista Kulturdomo

Kastelo Gresillon

F-49150 Bauge, Francio

Frua sinanonco estas rekomendita pro limigitaj eblecoj de loĝado ĉe la kulturdomo.

—Audrey C. E. Childs-Mee.

● **BRISBANE:** La jarkunveno okazis la 24-an de novembro kaj la estraro por 1981 estas: Prez: Trevor Steele; Vic-Prez: Ray Ross, Tom O'Grady; Sekretario: Cath Sullivan; 2-a Sek. Bev Allatt; Kasi to: Terry Anderson; Libro-Peranto: Edna Jullie; Biblioteko: Ruth Morrison; Annie Spencer; Redaktoro "Babilado": Peggy Ross; Publikaj Rilatoj: Cliff Bailey. Post la kunveno okazis komun-kantado el la novkompilita kantlibro.

De 23-a ĝis 29-a de nov. ni starigis

E-budon kaj partoprenis la Hobio-Ekspozicion, ĉijare en hortikultura halo en la Ĉefa Ekspoziciejo. Tie ni alparolis kelkcent spektantojn kaj disdonis pli ol 500 flugfoliojn kaj broŝurojn al interesatoj; espereble la rikolto, multaj komencantoj, atingos nin frue en 1981. Niaj klasoj denove komenciĝos la 2-an de januaro en la nova jaro.

—Ray Ross.

● **SYDNEY:** F-ino Sija van Wijngaarden, kiu laboras ĉe UEA en Rotterdam vizitis nin je 13/10. Ŝi rakontis pri sia laboro ĉe UEA kaj montris belajn lumbildojn de Nederlando. Semajnon poste Ges-roj R. kaj K. Bossong el Eindhoven gvidis nin per diapozitivaj tra diversaj partoj de Nederlando.

Volo Gueltling (27/10) prelegis pri energio kaj je 3-a de novembro S-ino Chaldecott enkondukis novan ludon, kiu similas la anglan "Housie".

Je 10/11 Wre Chandler parolis pri pingvenoj, ĉefe pri tiuj de la insulo "Phillip", interesaj birdoj, kiuj ne flugas en la aero, sed pro la formo de siaj sternumoj "flugas" sub la akvo. Laŭ fosilioj trovitaj la plej granda kaj peza pingveno estis 2-metrojn alta.

—M. Chaldecott.

● **MANLY:** Ciumarde (okt.-nov.) niaj 3 kursoj daŭris en la Vespera Lernejo, kun meznombro 18 ĉeestantoj.

Je 11/11 S-ino Kay Morrison parolis al kursanoj pri sia lastatempa vizito al Ĉinio. Elstara travivaĵo estis ŝia renkontiĝo kun ĉinaj esperantistoj, kiuj varme bonvenigis ŝin. En Suchow 10 junaj samideanoj vizitis ŝian hotelon por saluti ŝin, kaj en Pekino venis 3 ĵurnalistoj de la gazeto "El Popola Ĉinio". Survoje por vagonaro al la "Granda Muro", Kay renkontis grupon de 24 japanaj esperantistoj, gvidataj de S-ino Y. Isobe. La aŭstraliaj vojaĝantoj kun Kay ege interesiĝis pri la reciproka kompreniĝo inter Kay kaj la ĉinaj kaj japanaj esperantistoj. Sekve de la bona impresoj kelkaj el la grupo lernos nian lingvon. Aperis longa artikolo en "Manly Daily" pri nia entreprenema amikino.

Je 18/11 la estro de la Vespera Lernejo disdonis al studentoj de ĉiuj kursoj la novaĵleteron de la lernejo, kiu enhavis raporton pri nia agado kaj eksterlandaj kontaktoj.

Atingis 65 la nombro de 4-minutaj dulingvaj skeĉoj verkitaj de inaj anoj Margaret Liston kaj Helen Stone por FM Radio-elsendo. Plua informo verblas ĉe la iniciatinto Roger Springer

Box 415 Manly, 2095.

—Marjorie Duncan.

● **MELBOURNE:** Je 6/10 Henry Rosengren priskribis sian punadon post malsukcesa provo eskapi el germana militkaptitejo kaj sian planon por la dua provo "Aspektoj de 2 urboj 'Hamilton' (Viktorio kaj Nov-Zelando)" estis la temo de prelego de David Rocknell (13/11). Semajnon poste, Harry Beechey plue informis nin pri "Bioritmo" kaj montris bio-ritman komputeron.

La ĉefa evento de la jaro estis la vizito de F-ino Sija van Wijngaarden, kiu laboras en la UEA-oficejo en Rotterdam kaj kiu alvenis en Melburno je la 26/10. Nia gasto loĝis dum 7 tagoj en la hejmo de la prezidanto de la Melburna E-Societo, (s-ro S. Kanaĉki) kaj dum unu nokto gastis ĉe Ges-roj J. Fallu. Je 27/10 la gasto prelegis en la Esperanto-Domo pri Nederlando. Cesis ankaŭ Ges-roj Bossong el Eindhoven (Nederlando), kiuj alvenis per la aŭtomobilo de S-ro W. Chandler (Sydney). Du tagojn poste, F-ino S. v. Wijngaarden alparolis klubanojn de la "Oakleigh"-grupo en la hejmo de Ges-roj Fallu.

Je 31/10 F-ino Wijngaarden vizitis la bestrezervejon en Healesville kaj poste estis gasto ĉe la kampara hejmo de Ges-roj G. Tumman, kune kun aliaj Melburnaj esperantistoj.

● **TASMANIO:** De 3-a ĝis 5-a de novembro F-ino S. v. Wijngaarden vizitis la unceston, kie ŝi estis gasto de Ges-roj M. Le Fevre. La lokaj esperantistoj montris al ŝi la ĉirkaŭajn vidindaĵojn.

Je 6/10 F-ino Wijngaarden alvenis en Hobarto, kie Ges-roj Looŝits kaj Strohbach kaj s-ro Kam Lee, kun la helpo de aliaj Hobartaj esperantistoj zorgis pri la eksterlanda gasto. Striko de flughavena personaro malhelpis ke ŝi forflugu laŭplane je 7/11 kaj necesis ke ŝi restu pluajn 6 tagojn.

La loka taggazeto "Mercury" publikigis longan artikolon, kun foto, pri Esperanto kaj la viziton de la nederlanda gasto.

● **ADELAIDE:** La konata dana Esperanto-verkisto Poul Thorsen vizitis nin kaj ni aranĝis neformalan renkontiĝon kun li je 18-a de novembro.

Nia monata kunveno en la Universitato okazis je 24/11. Ni parolis pri Poul Thorsen, kiu ja alportis al nia societo freŝan venton el Esperantujo. Ni diskutis pri niaj kursoj kaj pri la venonta kongreso en nia urbo. Tiuj kunveno estis la lasta en 1980, ni okazigos

la Zamenhofan Feston en la ĝardeno de S-ino T.v.d. Boogaard je la 13/12.
—Bob Felby.

"THE AUSTRALIAN ESPERANTIST" en 1980

Dum la ĵus pasinta jaro, 9 eksterlandaj kaj 25 aŭstraliaj esperantistoj kontribuis artikolojn al nia gazeto. La prezidanto de la Akademio (S-ro William Auld) honoris nin per artikolo, same kiel la konata verkistino kaj Akademiano Marjorie Boulton. Ni povis prezigi prelegojn de D-ro Arthur Baur (Svisa Radio Internacia) kaj de D-ro Karl Beckmann (Aŭstria Kortunda Servo). Eminentaj Esperanto-jurnalisto Bernard Golden (Hungarujo) kontribuis plurajn artikolojn. S-ino Audrey C. M. Childs-Mee (Rotterdam) estas nova kunlaboranto kaj el malproksima Brazilo venis artikoloj de S-ino Elvira Fontes kaj S-ro Walter Francini.

Regulaj aŭstraliaj kunlaborantoj estis nia Prezidanto Ralph Harry kaj Viceprezidantoj Prof. R. Robertson kaj Ken Linton. S-ro Arthur Cocking daŭrigis sian serion "Kiu estas Kiu en Aŭstralia Esperanto" kaj S-roj Trevor Steele, Alan Towsey kaj Wre Chandler kontribuis tre utilajn artikolojn. De transmaraj Esperanto-kongresoj raportis D-ro T. Einihovici kaj S-ro Les Scott.

Apartan dankon meritas niaj fidelaj klub-raportistoj Margaret Chaldecott, Marjorie Duncan, (S-ino) M. Ellyard, Eunice Graham, Robert Felby, Jean Lehane. Eino Looŝits, John Moore kaj Ray Ross. La teksto de la gazeto estis konsciencie kontrolita de S-ino Fay Koppel, sed spite de ŝia laboro enŝteliĝis, de tempo al tempo ŝajne neeviteblaj eraroj.

Por kvietigi la timon de 2-3 membroj, kiuj kredis ke okfoja eldono de presita gazeto eble bankrotigos la financojn de A.E.A., la redakcio lanĉis "Subten-Fonduson" por nia gazeto. La intenco estis kolekti \$1000 en 2 jaroj, sed jam post 10 monatoj nia legantaro malavare kontribuis \$1079 (Pluaj donacetoj estus plezure akceptitaj). Pro tiuj malavaraj donacoj ni povas eldoni 9 numerojn ĉi-jare, sed ni observis la sugeston de nia karisto, ke por ŝpari proks. \$35-afraŭkon ni aperigu 16-paĝan gazeton anstataŭ ekstran eldonon.

Per siaj malavaraj donacoj nia legantaro atestis ke ili ŝatas nian gazeton, sed samtempe ni ricevis ankaŭ gratulojn de la eminenta Esperanto-periodaĵo de U.E.A. ("Esperanto"), kiu en sia marta eldono diris, i.a.: "The Australian Esper-

antist" delonge viciĝas inter la plej bonaj landaj Esperanto-periodaĵoj."

Ni esperas kaj bonvenigas vian daŭran kunlaboron en 1981.

LA "A.E."

SUBTEN — FONDUSO

Antaŭe raportita	\$1035.10
"Roko" Rockhampton	20.00
Alice Longson, Perth	19.00
Jacqueline Walker, Perth	5.00
	\$1079.10

FONDUSO POR ESPERANTO-STIPENDIO

Antaŭe raportita	\$569
E. C. Thomas, Toowoomba	25
R. F. Stephens, Perth	5
S-ino Turnbull, Perth	20
S-ro M. Franconi, Perth	50
S-ino I. Einihoviĉ, Perth	25
Ges-roj R. Ross, Brisbane	20
S-ino L. Raiter, Perth	20
S-ro M. Eatt, Perth	10
S-ro S. Chew, Perth	100
S-ino F. Lange, Perth	10
S-ro J. S. Sadique, Perth	25
Vera Payne, Perth	20
S-ro S. Franconi, Perth	15

\$914

NOVAĴOJ EL JAPANIO

Unu el la plej aktivaj regionaj organizaĵoj, estas KLEG, la Kansaja Ligo de Esperanto-Grupoj (situata en la regiono de Osaka. Kyoto kaj Kobe). La Ligo estas konata pro siaj celtrafaj aranĝoj.

Fine de majo okazis en la urbo Uzi, Kioto, la KLEG-Kongreso kun partopreno de 251 personoj. En publika prelego S-ro T. Iwakura raportis pri la 340-paĝa fotoalbumo "Hirosima-Nagasaki", kies ĉefrespondeculo li estis. Tiu libro aperis en 6 lingvoj, inkluzive de Esperanto.

Sammonate, en la Junulara Domo de Nagoja, okazis la kongreso de la esperantistoj en la regiono TOKAI. S-ro K. Kurisu prelegis pri la fina E-movado kun diversaj novaj kaj interesaj informoj.

En Tokio okazis en junio la 29-a Kongreso de la E-Federacio de la Kanto-Regiono. Pli ol 100 esperantistoj partoprenis. Germana esperantisto, S-ro W. Schmid, prelegis pri la nederlanda E-movado kaj S-ro K. Hutatugi pri konataj japanaj kaj alilandaj poetoj.

En la domo de la **Japana E-Instituto** en Tokio okazis en junio la Regula Jara Kunveno de lokaj reprezentantoj de la Instituto. I.a. oni diskutis planon por la centjara jubileo de Esperanto en 1987, tutlandan organizadon de prelegkunvenoj kaj kursoj, kaj eldono de novaj informoj pri Esperanto.

En majo mortis **S-ro S. Mijake** iama direktoro de la Japana E-Instituto, membro de la Akademio de Esperanto, kaj aŭtoro de unu el la plej vaste uzataj E-vortaroj por japanoj.

Oni nun preparas novan japanan Esperantan vortaron, ĉar la ekzistantaj estas aŭ malnovaj aŭ tro koncizaj. La eminenta verkisto **MIYAMOTO Masao** jam de longe kompilis la vortaron, kiu estas eĉ pli ampleksa ol PIV, kun pli ol 60,000 kapvortoj. Tiu vortaro estas kaj fakterminaro kaj sinonimaro kaj frazeologia studaĵo. Parton de la grandegaj eldonkostoj kolektas la Japana E-Instituto en la nomo de "specialaj monoferoj". 2840 esperantistoj jam kontribuis proks. 7 milionoj da enoj (proks. \$30,000). Ĝis nun oni kompostis unu trionon de la vortaro.

PENSOJ PRI ESPERANTO-CENTJARO

Ĉu A.E.A. planas propagandifestojn por la centjara datreveno de Esperanto en la jaro 1987? Sojnas al mi, ke oni devus baldaŭ pripensi tion.

Mi proponas ke la Asocio forte sugestu al la ĉefoj de la Aŭstralia Poŝtoficejo, ke tiu presigu specialajn poŝtmarkojn por vendi ekde aŭgusto 1987 — cent jarojn post la publikigo de la lingvo. Tion oni devos fari tre frue, por ke oni havu sufiĉan tempon por desegni kaj presi la poŝtmarkojn. Ĉu ni havas spertan pentriston en la movado, kiu povus desegni taŭgajn poŝtmarkojn?

Mi sugestas portreton de Zamenhof, kiel li aspektis en 1887 kaj klarigon "L. L. Zamenhof — kreinto de Esperanto: Internacia Helplingvo por la tuta mondo: Jarcento 1887-1987", aŭ ion similan. Eble 2 poŝtmarkoj malsamaj — unu kun Esperanto-teksto por aerpoŝto eksterlanden kaj alia por poŝto enlanda kun angla teksto.

Kion aliaj esperantistoj proponos?

—Donald Rogers Melbourne)

(La poŝta administrado havas grandan stabon da oficialaj fotografistoj kaj pentristoj, kiuj certe desegnos la poŝtmarkojn, kiujn Don Rogers proponas. La

grava demando nur estos ĉu la prezidanto kaj estraro de A.E.A. kapablos persvadi la estrojn de la Aŭstralio Poŝto akcepti la ideon. — Red.)

3-a SOMERA LERNEJO Toowoomba — 12-23 jan., 1981

La Somera Lernejo bezonas vian subtenon.

Trevor Steele gvidos literaturan kurson (Libroj: "Fianĉo de la Sorto", "Baza Literatura Krestomatio", ambaŭ haveblaj de Trevor); Ray Ross, progresantojn ("Paŝoj al Plena Posedo"); Annie Spencer, komencantojn aŭ postkomencantojn ("Forto de l' Vero, se por postkomencantoj"). Kompreneble alportu ankaŭ vortarojn. Estos libro-budo ĉe la Somera Lernejo.

Al la tri infanoj, kiuj gajnis premiojn en la esea konkurso, oni proponis stipendiojn, kaj al ĉiuj aliaj samaĝuloj malaltan studkoston de \$45. Tio estas tre laŭdinda ago de la organizistoj de la Somera Lernejo, sed oni bezonas pli da plenaĝuloj por ke la Esperantokursoj estu sukcesplenaj. Studkostoj: \$110; loĝejo kaj nutraĵoj: \$140. Skribu en la angla: Summer School, P.O. Box 100, Toowoomba 4350.

—Jean Lehane.

SUBTENON AL NOVJORKA OFICEJO

La Novjorka oficejo de UEA (777 UN Plaza New York, NY 10017, Usono), post sia fondiĝo en la fino de 1979, unuafoje en la 1980-a julio eldonis presitan informilon "Esperanto and the United Nations (Esperanto kaj la Unuiĝinta Naciaro)". Ĝi grafike bone aranĝita, celas atingi monde influhavan personojn en kaj ĉirkaŭ UN.

La oficejo, formale nomata "UN-Placa Oficejo de UEA", en 1980 distribuis al siaŭhilingvanoj en Novjorko (precipe funkciuloj de ne-registaraj organizoj pri Afriko) la siaŭhilan informilon, eldonitan de UEA "Por la defendo de afrikaj kulturoj".

Kiam laboroj komencas marŝi, estas inde subteni la agadon. Estas ebleco aniaŭ al la "Amikaro de la UN-Placa Oficejo", pagante 20 guldenojn proks. 9 aŭstraliajn dolarojn) jare, aŭ iĝi ĝia subtenanto, pagante 200 gld. (\$90) jare, ĉu rekte al Novjorko ĉu pere de la UEA ĉefdelegito, S-ro K. Linton, 4/2 Lyons St., Glenhuntingly, 3163.

(UN kaj Ni, 19),

LA LINGVO EN LA TUTMONDA KONGRESO DE LA SURDULOJ

En ĉiuj internaciaj kongresoj la lingva baro estas grava malhelpo. Nur 2 specoj de internaciaj kongresoj ne sekvas tiun taktikon: la Esperantistaj kongresoj, en kiuj ĉiuj parolas en lingvo speciale kreita por facila lernado, kaj la tutmondaj kongresoj de la surduloj, en kiuj oni adoptas internaciajn gestojn.

Tiu kodo de tutmondaj gestoj "Gestuno" estas daŭre perfektigita laŭ la sama spirito kiel Esperanto. La plej nova eldono konsistas el 1500 signoj, kiujn, sub la formo de kartone bindita albumo, oni povas aĉeti en la akceptejoj. tio estas utiliga por ĉiuj partoprenantoj en la venonta tutmonda kongreso en urbo Varna en Bulgario.

Nur kelkaj gestoj estas vere tutmonde komprenataj. Ili estas heredaj de sindonema abato De l'Epee, en la 18-a jarcento. La kreis la unuan mimikan lingvon speciale adaptitan al surduloj. Sed aliaj vortoj inspiritaj de nacia lingvo, ne povos esti komprenataj de alilingvanoj. Ekzemple, per la vorto 'virino' oni gestas elvokante hararan rubandon. La modo ŝanĝiĝis, de la 18-a jarcento, sed tiu gesto estas daŭre internacie uzata.

Male, la vorto "verda" estas formata per la gesto 'koloro' plus la litero 'V' (komenco de la vorto 'vert') en Francio sed en Anglio tiu donas la signon 'koloro' plus la literon 'G' (vorto 'green'). La kodo 'Gestuno' aldonas la signojn 'koloro' plus 'herbo', kiuj estas ĉie klaraj.

Nuntempe ekzistas multaj signaj kodoj. Ĉiu skolo kreas novajn vortojn, riĉigas kaj precizigas la gestan liston. Kelkaj landoj, kiel Hispanio kaj Usono, provis unuigi siajn gestajn lingvojn. Estas bone, sed tutmonda unuigo estas ankoraŭ pli bona.

Nia komuna malfeliĉo: La surdeco devus nin alproksimigi, kaj ne apartigi la gestantojn de la parolantoj. La klopodoj asimili tiun libron trovas rekompencan en la rezulto: scipovi 'surdulan Esperanton', interkompreniĝi kun ĉiuj bonvolemaj surduloj, al kiuj ajn nacio ili apartenas. Kiam okazos tutmondaj televidaj elsendoj (transmisiitaj pere de artsatelitoj), kies gestoj estos samtempe komprenataj en la kvar mondaj partoj? (El "The Worker Esperantist", trad el la franca 'La Caravelle'.)

TWO SERIOUS EVILS IN THE LOCAL GROUP: THE LEADER WHO DOESN'T LEAD AND THE MEMBERS WHO REMAIN PASSIVE

BERNARD GOLDEN

In every social group there exist complex reciprocal relations between leaders and followers. The former may be authoritarian or democratic. The authoritarian leader stimulates, judges, rules, manipulates, orders, or is simply charismatic (capable of leading by means of affective influence) and omnipotent. On the contrary, the democratic leader explains, coordinates and collaborates. On the basis of these definitions it is obvious that goals can be attained by groups which have either one or the other type of leader. It often occurs, however, that after the departure of a talented and capable leader, the group lacks a suitable successor to take over the reins. The vacuum which afterwards ensues in the society is filled, not by concrete results but by reminiscences of the legendary group-leader. Nevertheless, the group can continue to exist because a third type of leader may make his appearance in the club: the do-nothing leader.

Perhaps the do-nothing leader owes his existence to the fact that he has no competition for the presidency of the club. Or it may be that he has held that office for so many decades that others are reluctant to take his place for sentimental reasons. This type of leader can be more dangerous than the dictatorial one, mainly because he accepts with complacency the passivity of the membership, which in turn becomes accustomed to the do-nothing and tolerates his lack of activity. Because of the prestige of his position and perhaps also for egotistical reasons, the non-entity refuses to resign of his own accord. The existence of such a situation in many Esperanto groups is doubtlessly one of the main reasons for the loss of serious active members who lack the power to carry out constructive changes in the club.

Now with respect to the club members, their most serious problem is pass-

ivity. It is a sort of sickness which, like other diseases, can become contagious, chronic and lethal within the local Esperanto group. One of the most characteristic symptoms of this passivity is the frequency of club programs consisting of lectures, usually illustrated by slides. These programs are the most popular of all because a minimum of linguistic proficiency is required for he two- or three-word commentary about each of several hundred slides, and those who can't understand even that, can simply look at the beautiful colored pictures or, if completely bored doze off in the darkened room.

Since one of the goals of the local group is to provide a means of using Esperanto it is incumbent on the program director to find ways of stimulating increased participation. This means introducing program items which require even the most apathetic members to express themselves in Esperanto. One successful method is the presentation of sketches and short plays, either improvised or written by the members. Also the "Living Newspaper", for a long time a traditional part of group meetings, can serve as a means of giving everybody an opportunity to take part, provided that the editor skilfully distributes assignments on the basis of language ability and interests. On a more advanced level are debates and discussions on specific topics. The more controversial the subject, the more active will be the participation. Furthermore, conversational practice in Esperanto courses can be used as preparation for active participation in club programs.

It is obvious that only a truly energetic leader can successfully undertake the planning and accomplishment of such programs. By endeavouring to eradicate passivity in his organization, he will inject into his followers a very efficacious remedy: the desire to use Esperanto for practical matters.

WHO'S WHO IN AUSTRALIAN ESPERANTO

TREVOR STEELE

SCHOLAR and WIT

Trevor's earliest recollections go right back to the time he was two. Screaming monsters hurtled overhead in endless procession, so he crouched low to avoid being hit. (This crouching must have had a shortening effect, for Trevor is now only about two metres tall.) The monsters? American bombers on their way to the Battle of the Coral Sea.

Trevor's schooling (near Cairns) was normal — a sadistic classmate's hobby was tearing wings off flies—except that he (T) developed an inexplicable interest in foreign languages—in determinedly monolingual surroundings.

In due course Trevor "drifted" (his term) into pedagogy and went as an exchange teacher to Germany, where he spent several years. The best boys get the most difficult jobs, so he became warden of a home for released stateless prisoners from East Bloc countries who, as guests of the Third Reich had spent some time at such "resorts" as Bergen-Belsen. After the War they had committed civil crimes, so were not eligible for repatriation; hence they had to stay—unwanted, homeless and hopeless. Most were alcoholics; many were in and out of prison: rehabilitation was practically nil.

1970 saw Trevor in London where he "taught" (sic) German to East End kids whose real need was remedial English. A fellow teacher started an Esperanto Club which netted a final total of none but "caught" Trevor. A few months after, Trevor was offered a free ride to the Universal Congress in Vienna, the only "price" being an undertaking to speak Esperanto all the way — a price successfully and gladly paid.

Esperanto soon proved to be an absolute necessity, for a move to Valencia forced Trevor to rely wholly on local Esperantists for communication. His job was to teach English — by the direct method — to a cross section of Spaniards who regarded it as the inter-

national language for businessmen. Since love will always find a way, Trevor soon acquired a Spanish girl friend, and since "you do need to know the language" he soon became fluent in Spanish.

After another stint in Germany with his "almost no-hopers", and a break to attend the 1971 Univ. Congress in London, he returned to teach once again in sunny Queensland. One fate-laden weekend, whilst attending a camp for students of German, he met Edith Fischer, with whom he communicated so well that they married in 1976.

1977 saw them both in "Bona Espero", a remote spot in Brazil caring for underprivileged children who, without special care, would be devoid of hope. Trevor taught and ran the dairy and Edith supervised the huge house and taught the beginners. The conditions were primitive and the work was hard — almost to exhaustion — but our friends experienced an uplifting of the spirit and psychic healing. They are convinced that there is much more to life than what meets the eye.

Nowadays, Trevor, who has a post-graduate award is preparing himself for a university post in history. In pursuit of this, he may have to go back to East Germany next year. For this reason, he declined nomination as President of A.E.A.

Trevor is certainly not a humourless academic; he writes Esperanto plays which sparkle with the zest of good natured (yet, at times mildly mordant) satire. One of his plays—in which he "starred"—was highly commended at the 1980 Drama Konkurso.

At the moment, he lives in Brisbane with his wife and 15-month-old son who — already — says of himself in clear Esperanto, "Jes, bela bebo". Trevor proudly accepts this as a self-evident truth. — ARTHUR COCKING.